

Двійка відміняється

– Все, я пропала! – засмучено сказала Тоня, згорнула книжку з математики і втупила очі в кицьку Нотку, котра безтурботно бавилася іграшкою. – Контрольну завтра напишу хіба що на одиницю.

– Годі тобі, так вже й на одиницю, – посміхнулася старша сестричка Слава, повільно закриваючи свій ноутбук. – Може, хоч двійку отримаєш?

– Тобі смішно, а я, мабуть, тупа, бо нічого не розумію з того, що каже наша вчителька на уроці математики, – важко зітхнула Тоня.

– Можливо, ти маєш рацію: ти тупа, – Слава явно кпинила з молодшої сестрички.

– О! І ти так думаєш, – не без розчарування, майже зі сльозами, відповіла Тоня.

– Та заспокойся, так думаєш ти. Вірніше, хочеш, щоб так вважали інші. Це ж просто. «Ви всі знаєте, що я... не дуже розумна, тому не здивуєтеся і не докорятимете поганою оцінкою».

– І зовсім я так не думаю, – надула губи Тоня. – Я весь вечір намагаюся второпати, що й до чого!

– Чому ж у школі не перепитала вчительку, якщо щось не зрозуміла? – здивувалася Слава.

– Мені було соромно перед усім класом запитувати. Бо лише я одна не зрозуміла...

– ...а з тобою добряча частина твоїх однокласників, яка теж посоромилась перепитати, – перебила сестру Слава. – Думаєш, ти одна така?

Тоня засопіла, а Слава продовжила:

– А знаєш, люба моя, є таке прислів'я: «Хто не стукає в двері, тому не відчиняють».

– То й що? – насупилася Тоня.

– Бери приклад із нашої Нотки, – кивнула у бік кицьки Слава. – Уяви, що ти забула її погодувати.

– Це неможливо, – засміялася Тоня. – Вона такий лемент підніме! Кроку не дасть ступити.

– От бачиш. Вона по-своєму стукає.

– Це ж різні речі! – засумнівалась Тоня.

– Якщо добре вдуматись, то ні, – розважливо сказала Слава. – А ось тобі ще одне народне прислів'я: «Хто людей питає, той і розум має».

Тоня трохи поміркувала, посміхнулася і постукала пальчиком по краєчку столу:

– Це я тобі стукаю. Допоможи мені, будь ласка.

– От хитрунка! Давай, показуй, що там тобі не зрозуміло, – підійшла до сестрички Слава.

– Ну як контрольна? – запитала подруга наступного дня, помітивши задоволену усмішку Тоні.

– О, я не пропала, – відповіла Тоня, сяючи. – Усе виявилось не так страшно, як здавалося. Ввечері сестричка мені допомогла, і я все зрозуміла.

– Це дуже круто! Рада за тебе! – щиро зраділа подруга. – Я теж боялася контрольної, але нічого не питала у батьків, думала, що й так розберусь.

– Тепер буду знати, що краще перепитати, ніж боятися, – зізналася Тоня. – Слава сказала, що не варто соромитися, якщо щось не розумієш. І вона мала рацію! «Бо кожен, хто просить, одержує, хто шукає, знаходить, а хто стукає, відчинять йому».

